

Linux Tábor 2002

Az idén – immár másodszer – ismét megrendezték a nyári Linux-tábort.

A tavalyi tábor sikerein felbuzdulva beszélgetőtársam, **Czakó Krisztián (Slapic)** az idén is megszervezte a Linux-tábort. A Budapesttől közel kétszáz kilométerre található Szerencsi Középiskolai Kollégium parkjának

árnyas fái alatt beszélgetünk.

Gibizer Tibor

(a továbbiakban **Gibzo**): A hazai linuxos élet nagy eseményei között tartjuk számon az általad szervezett nyári tábort. Az elsónél egy kicsit talán meglepődünk, és mélyen magunkba nézve azon tűnődünk, vajon honnan van benned ennyi energia és elszántság, és hányan vannak, akik önköltségi alapon vállalnák egy ilyen komoly szervezést igénylő tábor lebonyolítását?

Czakó Krisztián:

Azt sajnos nem tudom megmondani, hogy

hányan vállalnának ilyesmit. Nekem ez nem jelent külön terhet, hiszen lényegében egész évben ingyenes linuxos oktatást tartok. A Linux-tábor talán csak azért kap nagyobb figyelmet, mert egyrészt valóban önköltségi alapon szerveződik, tehát csak annyit fizetnek a résztvevők, amibe szállás, illetve az ellátás kerül; de azt is hozzáteszem, hogy hála és köszönet ezért **Csider Andor** kollégiumvezetőnek, mert ő is önköltségi alapon számolt nekünk mindent. Így sikerült a hihetetlenül alacsony árat elérnünk, ami nagyjából húszezer forintot tett ki egy hétre, azaz egy váltásra. Természetesen ez helyenként csökkent, hiszen a Linux-felhasználók Magyarországi Egyesületének (LME) tagjai kedvezményt kaptak, illetve szállás, és étkezés nélkül is lehetett jelentkezni, ami akár 15 000 forinttal csökkenthette a részvételi díjat, és akkor még nem számoltam bele, hogy a 6–14 éves korosztály féláron vehetett részt, a hat évnél fiatalabb csemeték után pedig nem is kellett fizetni. Ők a családi vakációzás szépségeit élvezték, nem a Linux rejtelmét.

Másrészt talán ez az egyetlen lehetőség, hogy kikapcso-

lódás közben, a nyár örömeiben lubickolva tanulhassanak Linuxot az érdeklődők.

A szervezésről talán még annyit érdemes elmondanom, hogy az idén a tavalyihoz képest megkétszereződött a résztvevők száma, mondhatnám azt is, hogy mindenki hozott magával még egy embert. Komolyra fordítva a szót, a gyakorlatban lényegében csak annyit kellett tenni, hogy eldöntöttük, közhírré tettük, és máris jöttek az emberek. Az előadokat sem kellett különösebben csalogatni, hiszen számukra teljesen ingyenes volt az ott-tartózkodás, és cserében csak arról kellett beszélniük, amiről amúgy is imádnak.

Gibzo: Szerencset nem nevezném üdülőparadicsomnak. Nekem a cukorgyár jut róla az eszembe. Miért éppen erre a településre esett a választásod?

Slapic: Valóban országosan ismert az itteni cukorgyár, de legalább ennyire ismertek a helyi borok, hiszen Szerencs Tokajhegyalja talán legfestőibb részén található. Ezért természetesen a részvételi díjban szerepelt egy ingyenes pincelátogatás, ahol igazi fahordókból kóstolgathattuk a hegy levét. Tehát miért Szerencs? Ennek több oka is van. Lenyűgöző az a csend és nyugalom, ami az itteni életet jellemzi. Itt sikerült **Csider Andor** személyében megtalálni azt az embert, aki ennyire olcsón ilyen tökéletes körülményeket tudott biztosítani. Nézz körül! A kollégium épülete olyan, mint egy szálloda, egész nap ingyenes internetezési lehetőség, 3–4 ágyas szobák, nappali tévével, napi háromszori étkezés, ami igazán házias – és itt nem csak az ízekre, de a mennyiségre is gondolok. Alig 300 méterre van a gimnázium, ahol három Pentium II–III gépekkel szerelt terem áll a rendelkezésünkre, amelyek egyenként 15–20 fő befogadására alkalmasak. Van foci-, tenisz-, teke- és kosárlabdapálya, bérelhetők kerékpárok, vagy a közeli strandok is meglátogathatók.

Gibzo: Nézzük a száraz tényeket. Hányan jöttek el, miként folyt az oktatás?

Slapic: Összesen 90 fő vett részt a táborban, csoportonként öt-öt oktatóval. Úgy érzem, megérdemlik, hogy név szerint is megemlítsm őket: *Szalai Ferenc, Balázs Tibor, Deim Ágoston, Magosányi Árpád, Tomka Gergő, Haluska György*, és természetesen én is igyekeztem kivenni a részemet az oktatásból. Tudom, ez nem tíz fő, csak hét, de ennek az az oka, hogy voltak olyanok, akik mind a két hetet végigdolgozták. Napirendünk szerint az ébredés időpontja szabadon választott volt, azonban csak reggel 9 óráig lehetett reggelizni. 9-től 13 óráig tartottak az órák szünetekkel megtűzdelve. Utána ebédtünk. A délutáni program a szabadon választott kategóriába tartozott, tehát a pincelátogatás sem volt kötelező, sőt az általam főzött bográcsos borjúpörkölt sem, amit itt a kollégium parkjában készítettem el. Hozzá kell tennem, hogy nem vagyok avatott szakértője a konyhaművészetnek, de az első „bétapörkölt” után mára büszkén kijelenthetem, hogy sikerült elérni a „stabil” változatot. Visszatérnék az oktatásra. Akik figyelemmel kísérték eddigi tanfolyamaimat, azok talán nem

